

Kovács Tivadar

Én vagyok a képen fiatal fiúként. Valamilyen versenyen nyertük ezt a kupát a barátaimmal. A nyolcosztályos középiskolát itt végeztem, Újvidéken. Törökkanizsa 130 kilométerre fekszik Újvidéktől, úgyhogy lehetetlen lett volna naponta odautazni. Újvidéken az anyai nagyanyámnál és nagyapámnál laktam. Amikor Újvidéken kitört a háború [1941. április], én végzős diák voltam; a megszállás alatt végeztünk. Nagyon jól emlékszem arra, amikor Hitler hatalomra jutott. Szintén pontosan emlékszem a második világháború kezdetére. Még a spanyol polgárháborúra is jól emlékszem meg a japán invázióra Kínában, és az Anschluss is élénken él az emlékezetemben. A holokauszt alatt két nap híján 3 évet és két hónapot töltöttem különböző táborokban a bátyámmal, Károllyal együtt. Néhány rövidebb időszakról eltekintve, gyakorlatilag végig együtt voltunk. Együtt fogtak el bennünket, és együtt is szabadultunk fel. Bánság volt Európában az első hely, amit a helyi németek közreműködésével megtisztítottak a zsidóktól. Nagyon büszkék voltak rá, hogy Bánság

judenrein, zsidómentes övezet lett. Alig négy hónappal azután, hogy a német csapatok átlépték a Bánság határát, itt már nem volt több zsidó. Mindenkit deportáltak. A férfiakat a deportálás után rövid idővel megölték, a nők Sajmistén voltak, Belgrádban. Ha nem pusztultak el a hideg télen, gázzal ölték meg őket teherautókon. A gázt bevezették a teherautóba, ahová a zsidó nőket bezárták. Megfulladtak. A szüleimet is megölték, elég hamar. Senki sem élte túl a közeli rokonaimon közül. Nem tudom, anyámat Sajmistébe vitték-e, ott halt-e meg a tél folyamán, megfagyott vagy megbetegedett-e, esetleg túlélte, hogy azután gázzal fojtsák meg, nem tudom.